

MERT ÖDEVLERE GÜLÜYOR!

Mert, ablasının yaptığı ödevlere bakıp gülüyordu. Anneleri Seda Hanım, kapının önünde komşusu Ebru Hanım'la söyleşiyordu. İki komşu, çocuklarını konuşuyor, bir yandan da akşam yemeğinin hazırlığını yapıyorlardı. Seda Hanım taze fasulye, Ebru Hanım bamya ayıklıyordu.

Seda Hanım, içeriyi gösterdi elindeki bıçakla:

“Mert yine ablasıyla uğraşılıyor.”

“Neden? Onun ödevi yok mu?”

“Öğretmeni ona ödev vermekten vazgeçti.”

“Aaa! Olur mu öyle şey?”

“Öğretmeni Burcu Hanım söyledi. Verdiği ödevleri yapmıyormuş ama sınıfta her şeyi can kulağıyla dinliyormuş. Her dersten de yüksek notlar alıyor. O nedenle ondan ödev istemiyor, derse kaldırmıyormuş. Biz de üstelemekten vazgeçtik. Hem çok da becerikli. Eline tornavidayı, çekici ver, evdeki bozuk musluğu ya da menteşeleri hemen düzeltiversin sana.”

İçeriden Eda'nın, “Anneee!” diyen sesi geldi.

Seda Hanım, acele kalktı, içeri girdi.

“Ne oldu Eda? Niye seslendin kızım?”

“Mert bana ödev yaptırmıyor. Sürekli konuşuyor, sorular soruyor.”

“Mert, niye rahat vermiyorsun ablana?”

“Bu ödevler ne işe yarayacak ki anne? Ben Eda’yı ödevlerden kurtarmaya çalışıyorum.”

Seda Hanım, oğlunun sözlerine gülmek için zor tuttu kendini. Oğlu sekiz, kızı on bir yaşındaydı. İkisi de başarılıydı ama Mert’in öğrenme merakıyla öğretmeni de baş edemiyordu. Anneleri aralarındaki sorunlara karışmamanın uygun olduğunu düşünerek odadan çıktı.

“Hiç durmadan ödev yapıyorsun Eda. Ne işe yarayacak bunlar?”

“Öğretmene göstereceğim.”

“Öğretmen bunları ne yapacak?”

“Ödevlerini yapana not verecek.”

“Not ne işe yarar? Yenir mi, içilir mi?”

“Sınıf geçilir Mert, bilmiyor musun?”

“Biliyorum abla, ama sınıflar geçit mi? Köprü mü? Yoksa yol mu? Ona bakarsan bahçeler, tepeler, dereler de geçilir... Oralar sınıf mı?”

Eda, başını sallıyor, gülüyor ama kalemini bırakmadan ödevini yapmayı sürdürüyordu.

“Ben ödev yaparken yazı yazmaya alışıyorum Mert. Yazarken okuduğum kitaplar geliyor aklıma. Onlar gibi düzgün tümceler kuruyorum.”

“Ben de konuşurken düzgün tümceler kuruyorum. Var mı yanlışıım?”

“Yanlıştın yok ama senin tümcelerinin boşlukta kalıyor. Kimse görmüyor onları. Kimse okuyamıyor.”

“Ne yapacaklar benim tümcelerimi? Fotoğraf mı çecktirecekler?”

“Senin düzgün tümcelerini tekrar tekrar okuyabilecekler. Verdiğin bilgileri öğrenecekler. Yazmadan, yalnızca konuşarak kimseye yararlı olamazsın.”

“Nedenmiş o?”

“Söylediklerin herkesin bir kulağından girer, öteki kulağından çıkar, kimsenin aklında bir şey kalmaz.”

“Yine de yazmak istemiyorum. Öğretmenim de de alıştı artık. Benden yazı yazmamı istemiyor.”

“Bir gün yazı yazınca seni ne kadar geliştirdiğini göreceksin Mert, o zaman daha mutlu olacaksın.”

“Ben yazmadan da mutluyum. Neymiş o, bir sürü harfle boğuşmak... Parmaklarım acıyor birkaç tümce yazınca.”

“Eh, sen bilirsin kardeşim. Bir gün yazmanın tadını alınca görürüm seni.”

“Ben konuşurken çok tat alıyorum. Bir masal anlatmak, bir mahalle maçını anlatmak ne kadar heyecan verici biliyor musun Eda?”

“Bence yazsan da sonra okusan o zaman daha çok heyecan duyarsın.”

“Yazmayacağım. Defter taşımaktan da hoşlanmıyorum.”

“Eh, dedim ya, sen bilirsin.”

Mert, ablasının açıklamalarını pek de dinlemiyor gibiydi. Aklına hemen başka bir konu geldi:

“Abla, uzayda da ödev var mıdır?”

“O da nereden çıktı?”

“Hepimiz bir gün uzaya gidecekmişiz. Oradaki okullar nasıl acaba?”

Eda, Mert’in aklından geçene güldü:

“Gidince görürsün.”

“Ben olsam okulları dere kıyılarına, ormanlara, karlı dağların eteklerine yaparım. Uzayda ne işimiz var? Hem nasıl gideriz oraya?”

“İyice saçmaladın artık Mert.”

Eda, Mert'i başından savmak için, "Bırak bunları da ödevlerini yap. Babam gelince yaptıklarımıza bakacak, unuttun mu?" dedi.

"Öğretmen benden ödev istemiyor dedim ya! Sahi dersleri hep kırlarda yapsak nasıl olur? Doğanın içinde bitkileri tanısak, böcekleri bilsek, bulutları gözlesek... Toprağın bitkileri nasıl büyüttüğünü incelese, güzel olmaz mı? iek diksek..."

"Güzel olur kardeşim güzel olur da, bunları öğretmene anlat."

"Sen ne ödevi yapıyorsun?"

"Türkçe ödevi. Bir öykü yazmamızı istedi öğretmenimiz. Kendi kafamıza göre yazacaktık."

"Nasıl bir öykü bu? Hem herkes kendi kafasına göre yazar, başkasının kafasına göre yazamaz ki!"

Bu sırada sokaktan gürültüler, bağırış çağırışlar işitildi. Mert merakla sokağa fırladı. Annesinin önündeki masaya çarptı, fasulye kabını devirdi. Seda Hanım, oğluna kızacaktı ki Mert, çoktan sokaktaki atık toplayıcı çocuğun yanına varmıştı.

Komşulardan biri çocukla tartışıyordu:

"Bu sokağa gelme ocuk. Pis pis dolaşıp midemizi kaldırıyorsun."

Bunu söyleyen, karşı evde oturan, her gün ağzında sakızla geleni geçeni gözleyen Zargana Teyze'ydi. Sivri, çıkık çenesiyle zargana balığına benzediği için sokaktakiler bu adı takmışlardı. Gerçek adı Müşerref'ti ama bunu pek kimse bilmezdi.

Çocuk utanmış, kıpkırmızı olmuştu. On iki yaşlarında görünüyordu.

Mert, çocuğun yanına gitti.

"Sen ona bakma kardeş. O teyze biraz huysuz."

Zargana Teyze, Mert'in sözlerini işitti.

"Kim huysuzmuş Mert? Gelirsem gösteririm sana."

Mert, sesini çıkarmadı. Zargana'nın bakışlarından çekindiyse de atık toplayıcı çocuğun yanından ayrılmadı. Çocuğun yüzü kir içindeydi. Yanaklarında çibana benzer lekeler vardı. Saçları kirli görünüyordu.

"Senin adın ne?"

Çocuk, Mert'in ilgisinden hem mutlu oldu hem de üstündeki güzel giysilere bakarak kendini onun yanına yakıştıramadı. Gösterdiği ilgiye, kendisiyle yürümesine şaşırılmıştı.

"Benim adım Musti."

"Musti mi? Nasıl bir ad bu?"

"Aslında Mustafa da herkes bana Musti der. Ben de severim bu adı."

“Herkes mi? Öğretmenin, okuldakiler, annenle baban da mı?”

“Okula gitmiyorum, bıraktım. Evimiz depremde yıkılınca annem, babam...”

Mert, Musti'nin gözlerinin dolduğunu gördü. Duyarlı bir çocuktü. Anladı çocuğun acısını. Gerisini sormadı. Sokağın sonuna vardıklarında sordu çocuk:

“Benimle mi gezeceksin yoksa?”

Mert, bir an şaşırđı. İçinden Musti'nin anlattıklarını düşünüyör, “Acaba ona yardımım dokunabilir mi?” diye de kendine soruyordu. Musti'nin çektiğı büyük çuvalın altındaki iki tekerleğe baktı. Lastikleri havasızdı. Kirli çuvalın içinde karton parçaları, plastik deterjan kapları, eski gazeteler görünüyordu.

“Yoo! Eve dönmem gerek. Annem kızar şimdi. Yine gelecek misin bizim sokağa? Bizim evde de atıklar vardır belki. Bu işleri hep annem yaptığından neleri nereye atıyorlar bilmiyorum.”

“Atıkları toplarken yolum buraya düşerse gelirim.”

“Bizim ev köşedeki apartmanın ikinci katı. Geldiğinde seslenirsen çıkarım.”

“Ama sen okulda olursun o zamanlar.”

“Belli olmaz, belki okul tatildir, belki de okula gitmemişimdir.”

“Niye gitmeyeceksin okula?”

“Okulu seviyorum ama yazmayı sevmiyorum Musti.”

Musti, üzgün baktı Mert’e.

“Keşke ben okula gitsem de akşama kadar yazı yazdırsalar. Neden sevmiyorsun ki?”

Onlar yürürken Mert okulda başından geçen bir olayı anlatmaya başladı:

“Bir gün öğretmenimiz sınıfa girince hepimize kâğıtlar dağıttı. ‘Bugün okula gelirken ne gördünüzse az ya da çok yazın. Size on beş dakika süre veriyorum’ dedi. Ben hemen söz aldım. ‘Ben size gördüklerimi anlatabilirim öğretmenim.’

‘Yazarak anlatacaksın Mert’ dedi öğretmenim.

‘Yazmayı sevmiyorum. Parmaklarım acıyor’ diye yanıtladım onu.

‘Seni basket oynarken görüyorum. Yakartop oynarken görüyorum. Ağaçlara tırmanırken görüyorum. O zaman acımıyor mu parmakların?’

Parmaklarımı gösterdim ona:

‘Acıyor ama kalemin acısı başka öğretmenim. Şu parmağımın eklemine baskı yapıyor kalemler.’

‘Sana pamuklara sarılı kalem verelim. Ne dersin?’

Arkadaşlarım güldü.

'Pamuklu kalem görmedim hiç. Siz bana kalem vermeyin. Ben size bu sabah gördüklerimi anlatayım. Evden dışarı çıkınca sokağın efendisi bir köpekle dalgacısı bir kedi birbirlerini kovalıyorlardı. Çantamı ayaklarımın arasına alıp bekledim. Kedi hemen akasyaya tırmandı. Köpek de ağacın altına yattı, yukarı bakmaya başladı.'

Öğretmen dikkatle anlattıklarımı dinliyordu. Arkadaşlar bana bakıp bıyık altından gülüyorlardı. Bense öyküyü uzattıkça uzattım. Öğretmen benimle baş edemeyeceğini anlamış olmalı ki kızdı:

'Tamam oğlum, sen yazma. Ama yazmadığın için dersleri öğrenemezsen sorumluluk benim değil.'

İşte böyle Musti, ben de yazmaktan böyle kurtuldum."

Çocuk gülsün mü, üzülsün mü bilemedi. Elini veda eder gibi salladıktan sonra iki tekerlekli çekçeğin uzun koluna yapışıp yürüdü.

Mert, arkasından bakakaldı. Seslenmek, koşmak istedi ardından ama yapamadı. Aklı hem Musti'de hem de evde kendisini bekleyen annesiyle ablasındaydı. Çaresiz eve döndü. Zargana, pencereden onun gelişini bekliyor gibiydi. Ona bakmadan acele apartmana girdi.

Kapıda annesi bekliyordu.